

ρεσε ὁ Κωστάκης, τώρα ἄς τουρτουρίζω μονάχη. "Αμ ξέρει ὁ κόσμος γιατί κάμει τὰ συνοικέσια τὸν χειμῶνα. Διὰ τέτοις περιστάσεις. Θὰ ἐκρύβω τώρα ἐγὼ τόσο, ἄν ἤμουν πανδρευμένη; Αὐτὸ εἶνε γιὰ νὰ βάλω γινῶσι ἄλλη φορὰ. "Επρεπε νὰ χιονίσθῃ διὰ νὰ θυμηθῶ τὴν ἀνοησία μου.

* *

Ἐν τῷ ἄλλῳ θαλάμῳ τὸ συζυγικὸν ζεῦγος, ἡ μαμὰ καὶ ὁ μπαμπᾶς τῆς Εὐλαλίας ἔχουσι ἐν τῇ κλινῇ ζωηρὰν συνδιάλεξιν:

— Τὰ ἤκουσες, γυναῖκα; Χιόνι ἔως τὸ μῦθόν σου. "Εκλείσαν οἱ δρόμοι. Ἐδῶ εἶνε γιὰ νὰ κοιμᾶται κανεὶς ἔως τὸ βράδυ. Κουκουλώσου, καὶ ἔλα κοντά.

* *

Ἡ ὥρα μεσημβρία καὶ δύο ἀρχαντάσιδες τὸ εἶχον ρίξῃ στὰ γερά εἰς τὴν ταβέρνα τοῦ Σπαντίδου.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης αὐτῶν ἔκειντο τὰ ἀπομεινάρια τοῦ γεύματός των, σηκοτάκια, ραπανάκια, κάστανα, καὶ τυρί. Ὁ εἰς τῶν συμποτῶν κραυγάζει:

— Παιδί, ταβερνιάρη, πιάσε μας τὴ μισή, μὰ ἀπὸ τὴ κάνουλα.

Ὁ ἄλλος.

— Ἐβίβα, τ' ἀδέρφη. Φάγε, πιε, κι' ὁ κόσμος ἄς χαλάσῃ. Χιονίζει; Ρούφα. Νὰ σὲ ἰδῇ καὶ νὰ ζηλεύσῃ καὶ ὁ Θεός. Τόκα τὰ ποτήρια.

— Γειά σου, βλάμη... Αἱ, ταβερνιάρη, θὰ πᾶμε καὶ παρὰ ὄξω, ἔχουν κι' ἄλλοι κρασί.

Τί κάνει ὁ λογαριασμός σου;

Ὁ ταβερνιάρης:

— Ὅλο τὸ γλέντι σας, παιδιὰ, τρεῖς καὶ δέκα.

— Ὅλα δικὰ μου. Θὰ πληρωθῇς ἅμα ξανοίξῃ ὁ καιρὸς καὶ πιάσουμε δουλειά. Τώρα καθισὸ βλέπεις καὶ ποῦ παρᾶς. Ἔχε λοιπὸν νὰ λαμβάνῃς καὶ ἀντίο σου... Τράβα, βλάμη, ξέρω καὶ ἓνα ἄλλο καλὸ στοῦ Λέκα.

Παληγάνθρωπος.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Ἡ Νέα Ἐφημερίς διὰ νὰ παρκοστήσῃ ὡς ἐλληνικώτατον τὸ ὄνομα Ἀνδρέας τοῦ νεοῦ βασιλόπαιδος, ἀνέφερε κάμποσα ὀνόματα μεγάλων ἀνδρῶν περὶ εἰσέλυσεν ὅμως νὰ ἀναφέρῃ καὶ μίαν ἄλλην σειρὰν μεγάλων Ἀνδρέων ἢ Ἀνδρεῶν καὶ ἀναφέρωμεν ἡμεῖς τέσσαρας τὸν ἀριθμὸν: Ἀνδρέαν δὲ Κάστρον, Ἀνδρέαν Ψύλλαν, Ἀνδρέαν Κουμανοῦδην καὶ Ἀνδρέαν Δεληγιάννην.

Γυμναστικὸς Σύλλογος συνεστήθη πρὸ διετίας, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, ἀλλ' ἡ ἐπιστρατεία κυρίως εἶχε παραλύσει τὰς ἐργασίας του καὶ διετέλει οὕτω ἀφανής.

Ἐσχάτως οἱ συγκροτήσαντες αὐτὸν νέοι ἠθέλησαν νὰ τῷ δώσωσιν νέαν ζωὴν καὶ ἐνεργήσαντες νέαν ἐκλογὴν τῆς διοικήσεως αὐτὸν ἐπιτροπῆς ἀνέθεσαν τὴν προεδρίαν εἰς τὸν πρύτανιν τῆς παρ' ἡμῖν γυμναστικῆς καὶ καθηγητὴν τῆς Ξιφομαχίας κ. **Ν. Πύργον**, διὰ συγγραφῆς καὶ διδασκαλίας μιᾶς ὅλης γενεᾶς συγκροτήσαντα τὰς σημαντικὰς ἀσκήσεις ἐν τῇ τοσοῦτον ὀπίσθο-

δρομικῇ εἰς τὰ ἐλληνικώτατα αὐτὰ ἔργα κοινωνία μας.

Παρὰ τοῦ κ. Πύργου ὡς προέδρου τοῦ Γυμναστικοῦ Συλλόγου προσδοκῶμεν πολλὰ κέρηται ἀπαντὰ τὰ προσόντα ὅπως κατάρτισῃ τὸ ἴδρυμα αὐτὸ εὐεργετικώτατον διὰ τὴν κοινωνίαν. Ἐχει τόσας γνώσεις θεωρητικὰς καὶ πρακτικὰς τῆς γυμναστικῆς καὶ τόσας σχέσεις καὶ τόσῃν δημοτικότητι ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ὥστε θὰ δυνηθῇ πιστεύομεν νὰ δημιουργήσῃ κατὰ τι ζωντανόν, τὸ ὅποιον νὰ αἰσθανθῶμεν ὅλοι, κατὰ ἐξ ἐκείνων ἀπερδὲν ἀποθνήσκουν, οὔτε γηράσκουν, ἀλλὰ μεταδίδονται ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν θάλλοντα, θάλλοντα, ἐν μέσῳ κινήσεως καὶ ζωῆς.

Ὁ περὶ ἐλληνικῆς προέδρου ἀγῶν ἀντικείμενον ἔχει νὰ ζωογονήσῃ τὰ κεκμηκότα μέλη τῆς κοινωνίας· πρόκειται νὰ εἰσχυθῶσι νέα ἔθιμα καὶ νέοι χαρακτῆρες πρόκειται νὰ ἐπανέλθωμεν ἀφ' ἐνὸς εἰς τὸν ἐλληνικὸν βίον, τὸν γυμνικόν, τὸν γυμναστικόν, τὸν ὑγιή, τὸν ὑπαίθριον, τὸν ὠραῖον καὶ νὰ προσλάβωμεν ἀφ' ἑτέρου ὅ,τι σωστὸν ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμὸς μᾶς διδάσκει. Ἡ γυμναστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἔσται ἐκ τῶν κυριωτέρων παραγόντων καὶ ὁ κ. **Πύργος** ἐκ τῶν σημείων αὐτῶν πρέπει ν' ἀφίσῃ ἀξιωμακτικὸν τὴν προεδρίαν του εἰς τὸν νέον Σύλλογον. Ἄν πρόκηται νὰ κατάρτισθῃ ἐν τῶν τοιούτων θνησιμαίων σωματείων, τῶν χρησιμευόντων εἰς δημιουργίαν θέσεων δι' ἀέργους νεανίας, ἃς μᾶς λείψῃ καὶ ὁ Γυμναστικός. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔχομεν πεποιθῆσιν εἰς τὸν ἀναγκάζοντα τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν, διὰ τοῦτο προσκαλοῦμεν ὅλην τὴν κοινωνίαν νὰ ἔλθῃ εἰς ἐπίρωσιν τοῦ Συλλόγου καὶ ἀναμένομεν τὰ πρῶτα ἔχνη ζωῆς παρὰ τῆς διοικήσεως ἐπιτροπῆς ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ σοβαρὸν θέμα τῆς ἐλληνικῆς γυμναστικῆς.

Τὰ χιόνια μᾶς τὰ ἔρριξεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν Κατήχησιν τοῦ κ. Δαμαλά ἢ ὁ ἀνεμὸς κατὰ τὴν Φυσικὴν τοῦ κ. Δαμασκηνοῦ· ἀλλὰ ποῖος, μεταβληθέντα εἰς πηλὸν, εἰς κρούσταλλα, εἰς χειμάρρους, εἰς βουνὰ, εἰς λόφους, εἰς λάκκους, εἰς γλύστρας, θὰ μᾶς τὰ σηκώσῃ; Ἡ πόλις προχθὲς ἦτο Παράδεισος γεμάτη χιονόπλαστα Οὐρί. Τὴν διέτρεχε πατῶν βαμβάκια, ἀναπνέων ὑγείαν, λαμβάνων καὶ δίδων χιονιές. Χθὲς καὶ σήμερον ὅμως εἶναι Κόλασις ὑγρασίας καὶ λάσπης, καὶ κίνδυνος ἀκόμα ὀλισθημάτων με σπασμένα μούτρα ἢ πόδια. Τίς θ' ἀναλάβῃ τὸν καθαρισμὸν τῶν ὁδῶν; Ἡ Δημαρχία; Καίρον δὲν ἔχει. Ἡ Νομαρχία; Χαμπάρι δὲν ἔχει. Τὸ ὑπουργεῖον; Ὀχεῖται ἐφ' ἀμαξίων. Εἰς ἄλλας πρωτευούσας τὴν πρωίαν τῆς νυκτὸς καθ' ἣν πέσῃ χιόνι, δεκαπλασιάζονται οἱ ὁδοκαθαρισταὶ καὶ αἶρεται τὸ χιόνι καὶ ἐκ τῶν ὁδῶν καὶ ἐκ τῶν πεζοδρομίων αὐτὴν τὴν πολυτέλειαν δὲν τὴν ἐζητοῦμεν ἡμεῖς· ἀλλὰ τώρα ποῦ μεταβλήθη ἡ χιών εἰς πηλόν, τοῦλάχιστον αἱ κεντρικώτεραι τῶν ὁδῶν δὲν θὰ καθαρισθῶσιν;

Ἐλέχθη περὶ τῶν ἀντιπροσώπων τῶν νέων ἐπαρχιῶν ὅτι ἡ ἀντιπολίτευσις τοὺς ὑπεδέχθη με ἀνοικταῖς ἀγκάλαις καὶ ἡ συμπολίτευσις με ἀνοικταῖς... τσέπαις.

Μᾶς ἀρέσει ἡ βισμαρκικὴ λογικὴ τῆς Ὁρας, ἡ ἀνα-

πτυχθεῖσα ἐν τῇ χθесινῇ "Ωρα: οἱ βουλευταὶ Θεσσαλίας εἶναι ἀντιπολιτευόμενοι· ἄρα εἶναι γνήσιοι.

Εὐρετε πῶς ἀπεφάσισε νὰ καθαρῖσῃ ὁ κ. δήμαρχος τὴν λάσπην τῶν δρόμων; Διὰ μεθόδου ὁμοιοπαθητικῆς, τὴν λάσπην διὰ τῆς λάσπης. Δηλαδή, καταβρέχει τοὺς δρόμους!

Αὐτόπτης μάρτυς! Ἦρχετο ἐκ Πατησίων, καθ' ὁδὸν συναντᾷ κρεοπώλην συνοδεύοντα βοὺν ζωντανόν· αἶφνης ὁ βοὺς ἀρχίζει νὰ ἐκβάλλῃ ἀφροὺς καὶ μετὰ μικρὸν πίπτει ἄπνους. Ὁ κρεοπώλης τὸν ἐκέντησεν ἐπανειλημμένως διὰ μαχαίριου, ἀλλ' οὐδ' ἦν οὔτε φωνή, οὔτε ζωή. "Οτε καὶ ἀποκεφαλίσας αὐτόν, τὸν ἐφόρτωσεν ἐπὶ τοῦ κάρρου, διὰ νὰ λάβῃ βεβαίως δελτίον παρὰ τοῦ κ. Τασούλη, ὅτι ὁ βοὺς του ἔχει κάλλιστα τὴν ὑγείαν!

Εἰς τὸ ἄμα τῇ εἰσόδῳ τῆς Κεντρικῆς Ἀγορᾶς Κρεοπωλεῖον τῶν **Ἀδελφῶν Γυφτοπούλων** θὰ πωλοῦνται καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῶν ἀπόκρεω ὑγιέστατοι καὶ παχύτατοι **ἄμνοι**.

ΧΙΟΝΙΑ — ΗΛΙΟΣ.

Καὶ πάλι ἐσκεπάζσῃς ὁ κόσμος ἀπὸ χιόνι, καὶ τρεῖς ἡμέραις ἔχουμε τὸν ἥλιο νὰ ἰδοῦμε, καὶ δίχως ἥλιο ὁ Ῥωμῆος μονάχος του μαλλόνει... Μὲ θολωμένο οὐρανὸν δὲν θέλουμε νὰ ζοῦμε. Ἐμεῖς ἐσυνειθίσσαμε ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα νὰ κλείνουμε τὰ μάτια μας ἀπ' τὴν πολλὴν ἑλκεῖα.

"Ἄς ἔχουν μαύραις συννεφιαῖς στὴ Λόντρα, στὸ Παρίσι, ἃς ἔχουν πάγους, κρύσταλλα, βορειᾶ, χαλάζι, χιόνι· μέσα στὴ λάσπη ὁ Ῥωμῆος δὲν εἰμπορεῖ νὰ ζήσει, δὲν θέλει τὸ παπούτσι του ποτὲ του νὰ λασπώνῃ. Ὀλίγος ἥλιος κ' οὐρανὸς πικροῦ ξαστερωμένος, ἰδοὺ τὸ μόνο ὄνειρο γιὰ τὸ πτωχὸ μας γένος.

Τὸ χιόνι λένε μερικοὶ κατὶ καλὸ σημαίνει, ἀλλὰ θαρρῶ καλλίτερα τέτοιο καλὸ νὰ λείψῃ, καλλίτερα νὰ ἡμαστέ γυμνοὶ καὶ πεινασμένοι, κ' οὐτ' ἓνα σύννεφο ποτὲ τὸν ἥλιο νὰ μᾶς κρύψῃ. Καὶ ἐπειτα χορτάσαμε ἀπὸ τῆς εὐτυχίας, εἶναι καλὸ νὰ ἐρχονται καὶ λίγαις δυστυχίαις.

Τὰ χιόνια εἶναι ποίησις, ὕψηλ' ῥωμάντσα, τρέλλα, καὶ εἶναι ὅ,τι μαγικὸν νὰ πέφτῃς μὲς στὸ χιόνι, νὰ παίξῃς στὰ κρυφὰ χιονιστὰς μὲ πεταχτὴ κοπέλα, νὰ τὴν κτυπᾷς, νὰ σὲ κτυπᾷ, ν' ἀγριεύῃς, νὰ θυμῶνῃ. Ἀλλὰ ἐγὼ, πολὺ πεζός, γι' αὐτὰ ποῦ λέν φουσκῶν, κ' ἄλλη δὲν βλέπω ποίησι παρὰ τὴν λάσπη μόνο.

Καθεὶς τρελλὸς γιὰ τὴν χιονιὰ χίλια καλὰ ἃς λέῃ, θέλω τὸν ἥλιο πίσω μου, τὸν ἥλιο κ' ἀπὸ μπρὸς μου, θέλω ἡ κρύα πλάτη μου ν' ἀνάβῃ καὶ νὰ καίῃ, ὁ ἥλιος νάναί μουσά μου, τραγοῦδί μου, θεὸς μου. Μόνο μὲ ἥλιο δέχομαι νὰ κάθωμαι κοντὰ σας, ν' ἀκούω τῆς παρλάταις σας καὶ τὰ πολιτικὰ σας.

Μὰ δίχως ἥλιο φύγετε καὶ τίποτα δὲν θέλω, κανέναν γιὰ πολιτικὰ κουβέντα μὴ μου κάνῃ, κατὰ διαβόλου καὶ βουλᾶς καὶ Κυβερνήσεις στέλλω, ἀφήσετέ με ἥσυχο, κ' ὁ τούρτουρας μὲ φθάνει. Χωρὶς ἑλκεῖα τίποτα στὸν κόσμον δὲν μ' ἀρέσει, κ' οὔτε ἡ νέα μας βουλή μὲ τοῦ Δερβίς τὸ φέσι.

Τὸ χιόνι ἐκρυστάλλωσε, ξερός βορειᾶς σφυρίζει, κ' ἐχάσαμε τὴν ζέστη μας καὶ τὸν περίπατό μας, τὸ λάδι καὶ τὸ βούτυρο ἀπὸ τὸ κρύο πήζει, τοῦλάχιστον νὰ ἐπῆζε καὶ λίγο τὸ μυαλό μας! Ἄν εἰμποροῦσε τὸ μυαλό καὶ τοῦ Ῥωμηοῦ νὰ πῇ, νὰ τὸ καλὸ, ποῦ ἤθελε τὸ χιόνι νὰ μᾶς δείξῃ.

"Ἦλιε χρυσέ, τὰ σύννεφα ποῦ σὲ σκεπάζουν σχίσε, ὦ! μὴ μᾶς παίξῃς τὸν κρυφτό καὶ μὴ μᾶς καμωρώνῃς, μὲς στὴν Ἀθήνα ἄφθονο τὸ φῶς σου πάλι χύσε, ὦ! ἔβγα, μὴ μᾶς κρύβεσαι, καὶ τόσο μᾶς λιγώνῃς. Ἡ Ἀποκρητὶς μᾶς ἤλθανε, καὶ σένα καρτεροῦμε, ὦ Ἀπολλὸν χρυσόξανθε, γιὰ νὰ μακαρευθοῦμε.

Κανόνια εἴκοσι ἐπτὰ μπάμ! μπούμ! βροντοῦνε πάλι, γιὰ νὰ μᾶς ποῦν διάδοχος καινούριος πῶς γεννιέται... Ὅσο μπαροῦτι ξώδεψαν στῆς κανονιστὶς χαλάλι, ἃς γίνωνται διάδοχοι, καὶ τοῦτο ἃς σκορπιέται. Εἴθε γιὰ δόξα καὶ τιμὴ τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ θρόνου καὶ ἐβδόμο διάδοχο νὰ ἔχουμε τοῦ χρόνου.

Μέσα στῆς τόσαις μας χαραῖς, στὰ νέα γεννητούρια, μὲς στῆς τρελλῆς μας Ἀποκρητὶς τὸ Ῥούσικο μεθύσι, μὲ τόσα σχέδια ὕψηλ' καὶ μὲ βουλή καινούρια, μόνο ὁ ἥλιος θέλουμε νὰ ἔβγῃ νὰ μᾶς φωτίσῃ. ὦ! νάτος! ἀπ' τὰ σύννεφα σιγὰ σιγὰ προβάλλει, καλῶς τονε, καλῶς τονε, μὰ μὴ κρυφτῇ καὶ πάλι.

Souris.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Εἶναι ἐσπέρα τῆς κηδείας νεαρᾶς συζύγου, καθ' ἣν ὁ νεαρὸς σύζυγος κλαίει καὶ οἰδεύεται.

Τὸν πλησιάζει γραίδιον δειλὰ δειλὰ καὶ ἀρχίζει τὰς παρηγορίας, τὰς ὁποίας τελειώνει μὲ τὴν παρηγορίαν τῶν παρηγοριῶν:

— Ἐννοιά σου καὶ θὰ κυττάξω ἐγὼ γι' ἄλλη καλλιτέρη.

— Σῶπα, βρε μαγκοῦφα, —τῇ ἀπαντᾷ ὁ ἀπαρμύητος χῆρος μετ' ὀργῆς, ἥτις βεβαίως θὰ ὕγρανε ἐκ φόβου τὸ γραίδιον—σῶπα καὶ ἔχω δώσει ἄλλου τὸν λόγο μου.